

Քեզ հարգելով՝ արդեն իմ համոզմունքն արդեն
զերծելու հպարտ էմ, արդեն իմ, ծիսադիպու ա-
նուրդը շարժում արեաւ. և առանց պատաս-
խանելու, ձեռնադրող դէմքը բռնած, վաղիտու
դուրս եկաւ սեննակները:

— Մարթա, Մարթա, լա՛ւ, Մարթա՛ս,
— յորհմով կանգնեց հիւսնով կինը, շարժվեց
ամբողջ մարմնով, բարձրացրեց թիւը և
նորեն զայրացաւ, որ այլևս ամենն էլ զա-
գարում են հնազանդել իրան:

Եւ այդ ձայնից, այդ շարժումներից մի
ուղիղ կեանքից՝ պարզ արձագանքներն էին
արդեն լսվում:

Ուկրաճած մասաները ինրա սեղմվեցին,
բայց չքնած աչքերը կարմրացան խորք ին-
չ և դառնով, թռնաղող, կարմուռի ինչ կորց-
րած պայտերի վրէժի վրէժի վրէժի, արտաբերեցին
զարմեցնելու Միայն մի զոյգ՝ պարզ ու
գլորւոյ, որոնք ու թէ աչքերից էին հոսում
այլ հիւանդ արտից:

Ներսիսապետ, մոմաճող կանանցի նուր
դիմաճծիւրով այդ նիւտը, բայց չքնած դի-
մք ծածկվեց զրկած բարձի՛ փափուկ, սպի-
տակ ծարթերով, յիմարեց արտառանձնը
հենց իրանից թագցնելու համար:

Իսկ բարձում արևն արդեն ու կար. ամ-
թից թէ խնդութիւնից կարմրատակել էին
ուշաքած ամպերը:

Չէր շարժում ձեռնի՛ պէս սպիտակ բաց
վող նշաններ:

Մ. Քէչանեան

